

El déjà-vu del Girona

La «magnífica feina» que s'ha dut a terme durant aquests 70 dies es resumeix en tres noms: Izan, Pyshchur i Iván Morante. Els dos primers eren operacions que feia mesos que estaven encarrilades, mentre que Morante arriba a Montilivi després de completar una notable temporada al Burgos. En definitiva, tres incorporacions en més de dos mesos i a només dues setmanes de l'estrena lliguera contra el Leganés a Montilivi. Un balanç difícilment justificable per a un club que, tant per recursos com per estructura, hauria de ser un dels grans candidats a l'ascens. De fet, només Celta Fortuna i Reial Societat B han realitzat menys incorporacions que el Girona. Esperpèntic. En el capítol de sortides ha marxat traspassat Joel Roca, un dels jugadors que semblava cridat a liderar el nou projecte. Tanmateix, ha preferit continuar la seva carrera a Grècia abans que assumir el repte d'intentar retornar el Girona a Primera Divisió. I al club ja els ha estat bé, ja que és ben sabut que, a la mínima oportunitat de fer caixa amb un jugador format a la base, no s'ho pensen dues vegades. Per tant, potser caldria deixar de presumir tant del lema «orgull gironí». Però anem pas per pas. Perquè si les sortides generen debat, l'estat actual de la plantilla tampoc convida precisament a l'optimisme. A la porteria, poca cosa ha canviat. L'estiu passat ja es va voler vendre a l'aficionat que una porteria formada per Gazzaniga, Krapyytsov i Juan Carlos era suficient per competir a Primera Divisió. La realitat va trigar ben poc a desmentir-ho. L'expulsió de l'argentí contra el Rayo va deixar al descobert les mancances d'un Krapyytsov encara verd, obligant el club a buscar una solució a corre-cuita l'últim dia de mercat. Un any després, la situació és pràcticament idèntica. El jove ucraïnès ha de sumar minuts per continuar creixent, mentre que el Girona necessita un porter amb experiència i capacitat per oferir un rendiment immediat. Costa entendre que un dèficit tan evident continuï sense resoldre's a només quinze dies de l'inici de la lliga. Si la porteria genera dubtes, la defensa no es queda enrere. De fet, és probablement la línia que necessita una reconstrucció més profunda. Arnau i Àlex Moreno tenen opcions de sortir, però continuïn o no, el Girona necessita reforços als dos laterals. Especialment preocupant és la situació a l'eix de la defensa. Francés està cridat a assumir galons, però falten acompanyants. David López malauradament fa temps que no ofereix garanties físiques i, tot i la il·lusionant aparició de Holmes Junior en pretemporada, costa d'entendre que encara no s'hagi tancat l'arribada d'algun central. Per exemple, una opció molt atractiva és la de Gael Alonso de l'Andorra, un perfil que ajudaria a cobrir el buit deixat per Blind, sobretot en sortida de pilota. Sorprenentment, el mig del camp sembla la posició més ben coberta fins al moment. Fran, Izan, Iván i Morante per dos llocs. Dos jugadors de perfil més dinàmic com Fran i Izan, un altre més organitzador com Morante i un darrer amb més capacitat de trencar línies en conducció i de ser el nexa amb els atacants. Dic sorprenentment perquè els dos últims cursos a primera s'havia deixat la posició d'organitzador deserta. Des de la sortida d'Aleix Garcia que no es portava un jugador del perfil de Morante, salvant les distàncies. Amb tot, caldrà cercar un substitut a Ounahi que difícilment encetarà el campionat. A les bandes, Minsu i Jastin —que, per cert, continuen sense rebre una proposta de renovació— estan cridats a fer un pas endavant i assumir protagonisme. Pel que fa a Tsygankov i Bryan Gil, el futur del primer sembla cada vegada més lluny de Montilivi després d'haver manifestat la seva voluntat de no jugar a Segona, mentre que el rendiment ofert pel segon fa difícil imaginar una sortida aquest estiu. En qualsevol cas, la plantilla continua necessitant com a mínim un extrem dret de garanties. I per acabar el repàs, la davantera. El Girona va ser l'únic equip que va afrontar els dos últims mesos de competició pràcticament sense davanter, motiu que va contribuir de manera decisiva al descens. Mentre rivals directes disposaven de dues o tres alternatives, Míchel només disposava d'un Stuardi, molt castigat físicament. Per tant, assegurar la continuïtat de Vanat i incorporar un altre davanter de garanties hauria de ser una prioritat absoluta. Ni Abel, que no va veure porteria la temporada passada ni Pyshchur, que arriba amb el gran bagatge de dos gols a la lliga hongaresa, semblen arguments suficients per sostenir les aspiracions d'un equip obligat a lluitar per l'ascens. Encara més si tenim en compte que Vanat es perdrà diversos partits per compromisos internacionals. En definitiva, queda moltíssima feina per fer mentre el rellotge comença a jugar en contra. Quique Cárcel ens té acostumat a actuar com aquell estudiant que deixa els treballs per a l'última nit. De tant en tant pot sonar la flauta i acabar aprovant amb nota, però el més habitual

és que les presses acostumin a passar factura i que una bona planificació acabi imposant-se a la improvisació. Si l'objectiu era tornar a il·lusionar una afició profundament tocada pel descens, el resultat està sent més aviat el contrari. A la decepció encara latent dels últims mesos s'hi ha afegit una preocupant sensació de desídia i indiferència. I això potser és el pitjor de tot. Perquè l'aficionat enfadat encara protesta, encara exigeix i encara hi creu. El que fa més por és l'aficionat que simplement ha deixat d'esperar res. Però bé, encara queden dues setmanes. Hi ha temps per intentar reconduir la situació, corregir les mancances de la plantilla i presentar un projecte capaç de tornar a generar il·lusió. O almenys, això deuen pensar des dels despatxos, ja que la tranquil·litat amb la que s'està afrontant la situació és tan admirable com incomprensible. Com deia Sèneca «no és que tinguem poc temps, sinó que en perdem molt». I a Can Girona sembla que s'ho estan aplicant a les mil meravelles.

Font del document: <https://www.diaridegirona.cat/opinio/2026/07/31/deja-vu-girona-132999872.html>